

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Danieli Presbytero. 311.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

functus est, nisi verum & grauem ac moderatum statum in seipso retineat, iudicij flammis addicetur. Vt enim necessitate quadam æstas veri succedit: ad eundem etiam modum post lenitatem & patientiam iudicium omnino veniet.

Martyrio Presbytero. 309.

Si illud tibi studio est, vir optime, vt, quæ abs te cum virtute geruntur, magna esse videantur, ne sublimiter ac magnifice de te sentias, ac tum ampliora ea deddes. Ne te fecisse existimes: ac tum maiorem splendorem consequeris. Nam si peccator, id se, quod est, esse iudicans, iustus efficitur (quemadmodum Publicano cōtigit) quid tandem afferri potest, quin iustus peccatorem se esse existimans, maiorem hinc venerationem gloriámque sibi compareret. Si candida peccati agnitio coronam peccatori attulit (non enim per animi summisionem, sed veritate ductus, hoc dicebat) quid causæ est, quamobrem humilitas iusto sexcentas coronas non necdat?

Petro Scholastico. 310.

Plerique mortaliū (neque enim omnes accusare fas est) mala quidem etiam sine cuiusquam disciplina faciunt, bona autem adhibito quoque magistro nō intelligunt: atque ea quæ pœnam & cruciatum spirant, sua sponte agere non intermittunt, quæ autem coronas acceperunt, ne coacti quidem admistrant: atque illa, tametsi persæpe ne exempla quidem vlla habeant, pariunt, hæc autem, etiam exemplis ante oculos propositis, improbent, nedum imitentur. Quam ob causam hæc scribam, fortasse non ignoras: nempe quia Zosimi & Maronis vitas comicum in modū proficidisti.

Danieli Presbytero. 311.

Sapiens Presbyter Eustathius, qui, pro diuino suo in improbos odio, etiam idem sibi cum impuro & seclerato, vt nosti,

τῶν ἀμαρτημάτων ἀπαλλαγείς, εἰ μὴ ἐαρινὴν καὶ βελήκην χατάρασιν ἐν ἑαυτῷ φυλάξῃ, τὰ πλεῖστα κρίσεως ὡδωδθήσεται. ὡσαύτως γὰρ ἀναγκη πνὶ μετὰ τὸ ἔαρ τὸ θέρος, ὅτω καὶ μετὰ τὴν ἀρεξικηκίαν ἢ κρίσις πάτωσ' ὅπιφοιτήσῃ.

Μαρτυρίῳ πρεσβυτέρῳ. τθ.

Εἰ βύλει, ὡ βέλπε, μετὰ δὲ ἔξαι τὰ σαυτῷ χατοβάματὰ, μὴ μέγα φρόνει, καὶ τότε ταῦτα μέζονα σποφαινεῖς. μὴ νομίσης πεπιπικέαι, καὶ τότε λαμπερότερος ἔσῃ. εἰ γὰρ ὁ ἀμαρτωλὸς νομίζῃ εἰ αὐτῷ ὅσα ἔσθ' ἀμαρτίας γίνεται ὡσαύτως οὐκ ὁ τελώνης, ὁ δὲ δικτὸς ἀμαρτωλῶν ἑαυτὸν ἠγροῦμενος πῶς ἔσμενότερος εἴη, καὶ εὐκλέστερος. εἰ εὐγνωμοσύνην σφραγιον ἀμαρτωλῶν ἠέργηκε. ὅδε γὰρ ταπεινοφροῦν, ἀλλ' ἀληθεύω. ἔλεγε, ταπεινοφροσύνην δικτὸς πῶς ἔμυελος πλεῖστε σφραγίσει.

Πέτρῳ χολαστικῷ. πθ.

Πολλοὶ ἰδοὺ ἀνθρώπων. πάντα γὰρ ἀπᾶσαι εἶχ' ὅσοι. τὰ ἰδοὺ κακὰ καὶ μὴ μαθόντες δοῦσι, τὰ δὲ ἀγαθὰ εἰδὲ διδασκόμενοι σιωποῦσιν. ἀλλὰ τὰ ἰδοὺ πῶς μωρίας πνέουσα ἀφ' ἑαυτῶν ποιοῦτες. Δὲ τελῶσι. τὰ δὲ σφάσαν πρῶτα, ὅδε ἀναγκαστῶν. Δὲ σφάσονται καὶ ἄνα ἰδοὺ μὴδὲ ὡδωδ εἴματα πολλὰ καὶ ἔχοιτες τίχῃσι. ταῦτα δὲ καὶ ὡδωδ εἴματα ὄντες ὡδωδ χαράσονται. ποσὸν ἀπέχουσι τὰ μμῶσα. τὸ χάειν δὲ ταῦτα χαράσονται. τὸ γὰρ ἀγνοεῖς. ὅτι Ζωσίμου καὶ Μάρωνος τὸς βίαις σκαμάδισας.

Δανιὴλ πρεσβυτέρῳ. πθ.

Ὁ σοφὸς Εὐστάθιος ὁ πρεσβύτερος, ὁ ὑπὸ βίαια μισοπονησίας, καὶ ὅτι τῆ ὀμωμῆα τὸ ἀγαθὸς, ὡς οἶδα. Εὐστάθιος

Εὐσταθίου βασιλευμένους, καὶ ἀμειψαί
ἐαυτὸ τὴν προσσηροίαν βασιλεύοντος,
οἴχεται. τὴν γὰρ εἰπεῖν ἴσως ἔ
βίμης. ἢ γὰρ τῶν φιλαρέτων ἀνδρῶν
κοίμησις, ὡν εἰς τὸ αὐτὸς, τελευταίη
μὲν ἐστὶ τῶν λυπηρῶν, ἀρχὴ δὲ τῶν
ἀγαθῶν. τὸ γὰρ τῶν ἀθλων πέρας,
ἀρχὴ τῶν στεφάνων καθεστῆκε.

Eustathio nomen esse grauiter & moleste
ferebat, ac nomen suum immutare cupie-
bat, hinc abscessit. Neque enim fortasse
dicere fas est, mortuus est. Nam proborū
virorum (quorum numerum ipse quoque
augebat) somnus, molestiarū quidem finis
est, bonorū autem initium. Siquidē cer-
taminū finis, coronarum principiū existit.

Παλλαδίῳ Διάκονῳ. πβ.

Palladio Diacono. 312.

Ἐχθρὰ πῆ ψυχῆ μου ὑπερρεπῆς, ὦ
φίλε, εἰς τὸ πτεῦναι μὲν τοῖς μεγί-
στοις καπορθώμασι, ἀπιτῆν δὲ τοῖς
μεγάλοις ἀμαρτήμασι. διὸ καὶ τῆς
σκῆπτρα μὲν διηγουμένους ἐπαυῶ. τῆς
δὲ ταῦτα, εἰ μὲν δυνάμει, ὑπερ-
μῆζω. εἰ δὲ μή, τῶ στυγνάζειν ἀνα-
τέλλω. εἰ τοίνυν καὶ τὸ σὸν ἐχθρὸν ἀρ-
ρήκτα πῆ σὸν ῥητορεύσαντα ἐπέ-
φύμισα, μὴ ἐμοὶ χάριν ἴδω, ἀλλὰ τῶ
θεῷ τῶ τοιαύτῳ μοι παραίρειν κα-
εἰσαμύθῳ. καὶ σωρῶ σκῆπτρον, δι' ὧν
σπαρῆς, ἐλέγχων. ἔγω γὰρ ἐγὼ χά-
ριν εἶσομαι, εἰ μὴ ἐλεγχόμην ὑπὸ
σοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀληθείας τὸ λό-
γον ποιησάμενος.

Ea quodammodo animi propensione
sum, o amice, ut maximis quidem virtuti-
bus fidem adhibeam, ingentibus autem
peccatis abrogem. Ex quo efficitur, ut eos,
qui illa commemorant, laudibus afficiam,
iis autem, qui hæc narrant, si possum, si-
lentium indicam, sin minus, tristem vultū
preferendo eos reprimam. Quamobrem,
si hosti quoque tuo, qui infanda quædam
aduersum te prolocutus fuerat, os ob-
struxi, ne mihi, sed Deo, qui mihi hanc a-
nimi inductionem dedit, gratiam habeat:
que, ut illum, per ea quæ agis, coarguas,
enitere. Nam ita demum ego gratiam tibi
habiturus sum, si non tuæ, sed veritatis cau-
sa verba fecisse comperiar.

Λαμπητίῳ Διάκονῳ. πγ.

Lampetio Diacono. 313.

Ἰδίῳ, ὦ σοφίας ἀυτοφύεος ἀγαλμαῖ
ὅτι ὁ καλλίνικος τῶ ἑρατῶν βασιλεὺς,
ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶ ἀνθρώπων ἔπι-
δημίαν τῆδε ποιησάμενος, πᾶν τὸ ἀ-
μαρτάνον ὡς βάρβαρον χειρωσάμενος,
ὡς οἰκέον μετὰ τὴν νίκην ἄκτειρε.

Illud scito, o nativum sapientiæ simula-
crum, quod ille victoriæ pulchritudine
insignis cælorum rex, qui ob humani ge-
neris salutem huc venit, posteaquam id
omne, quod peccabat, tanquam barbarum
subegit, tum verò partam victoriam tan-
quam miserationi habuisse.

Πέτρῳ σχολαστικῷ. πδ.

Petro Scholastico. 314.

Ὁ μὴ μόνον τοῖς ἀδικουμένοις ἐπα-
μύων, ἀλλὰ καὶ ὅπως μηδὲ εἰς ἀδική-
σην παρακλήμενος, ἔπος ἔ μόνον ἀρ-
χὴν δραστήριος, ἀλλὰ καὶ νομοθέτης σο-
φὸς διχρῆτος ἀν εἰη καλεῖσθαι. τὸ μὲν
τῆ ἀρχικῆ δυνάμει, τὸ δὲ τῆ ψυχῆ-
κῆ συνιστῆ ἀγαθὰ πτόμενος.

Qui non solum eos, quibus iniuria fit,
vlicificatur, sed etiam illud providet, ne quis
alium iniuria afficiat, hic non modò acris
ac fortis principis, verum etiam sapientis
Legislatoris nomen meretur: ut qui alte-
rum per imperij potentiam, alterum per
animi prudentiam conficiat.